

Van de redactie

De wietpas moet overlast bestrijden – juristen zien er niets in. Vele wetten moeten sinds 9/11 de veiligheid vergroten – juristen zien er zo goed als niets in. De rechtspraak dient te worden betaald door de rechtzoekende, en minimumstraffen worden keihard vastgelegd – juristen geloven er niet in. Keer op keer komen gezaghebbende juristen en hun organisaties in het geweer, meestal zonder enig resultaat.

Rechtsstaat! De rechten van de verdachte! Recht voor iedereen! Ook de hoogste kreten blijven bijna zonder gevolg.

En als advocaten zich dan al jaren hebben voorbereid op de personenvennootschap, door ook de rechtsvorm van hun eigen kantoor aan te passen, gaat nou net die wet ineens niet door. Maar de plannen om het toezicht op advocaten zodanig te verzwaren dat de geheimhoudingsplicht in gevaar komt, zijn nog lang niet van tafel.

Advocaten vestigen hun laatste hoop niet zelden op Straatsburg. Maar nu verzuchten de juristen aldaar, in dit nummer, dat het een beetje veel wordt. De verzoeken om spoedmaatregelen zijn zo talrijk, en vaak zo losjes in elkaar gezet, dat het EHRM nauwelijks nog aan andere Nederlandse zaken toekomt.

Het zijn geen vette jaren voor juristen. Financieel gaat het hen nog altijd niet slecht, maar er staan aardig wat vertrouwde principes en instituties onder druk. Een beroep op goede gewoontes helpt niet, een beroep op anderen ook niet.

Eigen verantwoordelijkheid! Het is een veel misbruikt concept, maar wellicht is de tijd gekomen dat ook advocaten en andere juristen eens onderzoeken wat er in zit.

Red.

‘Mijn grens ligt bij bedreigingen’

Tjalling van der Goot

De verdediging van Robert M., hoofdverdachte in de Amsterdamse zedenzaak, is het kantoor Anker & Anker strafrechtadvocaten in Leeuwarden op een stroom van honderden haatmails komen te staan, zo meldden diverse media eerder deze maand. De mails – en een enkele brief – zijn zowel gericht aan M.’s advocaten Wim Anker en Tjalling van der Goot, maar ook aan kantoorgenoten. ‘De adressering is wisselend,’ aldus Van der Goot. ‘In de mails wordt beledigd en ziektes toegewenst, en op verschillende manieren bereiken het kantoor ook bedreigende mails. Als de Raad voor Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming een klacht over de detentieomstandigheden van M. gegrond heeft verklaard, of als er weer een zitting is, dan komen de mails weer op gang.’

Van der Goot laat zich echter niet van de wijs brengen. ‘Ik lees maar een klein deel van de mails, anders dan sommige kantoorgenoten. Je wordt er maar chagrijnig van en ik ga de angst niet opzoeken. Maar soms kan ik ze niet vermijden, dan komen ze rechtstreeks naar mij. Het beïnvloedt mijn werk absoluut niet. Dat zou ook niet best zijn, dan kreeg je misschien een slechte verdediging. En in de

toekomst zal ik er bij het aannemen van zaken ook geen rekening mee houden, al zal een zaak als deze, met zoveel emoties en zulke grote aantallen, sowieso niet snel nog eens voorbijkomen.’

Ook van het thuisfront heeft Van der Goot geen kritiek vernomen. ‘Er is altijd wel wat aan de hand, bij grote strafzaken, maar ze hebben niet gezegd “hou er mee op”.’ Maar ook voor hem zijn er grenzen, zegt Van der Goot. ‘Die ligt bij bedreigingen. Die heb ik gelukkig niet in persoon ontvangen, en ik weet ook niet van bedreigingen aan mij persoonlijk. Als er een politiecontainer bij kantoor moet staan of als je constant bewaakt moet worden, zodat ik mijn werk niet meer vrijelijk kan doen, dan is het niet meer acceptabel.’

Citaat

‘Kostendekkende griffierechten? Alsof de brandweer alleen komt als je het water betaalt.’

John Wisseborn, voorzitter Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders, op de demonstratie ‘Recht voor iedereen,’ 14 september in Den Haag